

पहिलो अध्ययन येथुको काम

येशू को हुनुहुन्थ्यो ?

- आफूलाई जो हुँ भनी येशूले दाबी गर्नु भएकै व्यक्ति उहाँ हुनुहुन्थ्यो भने यस संसारका जहिलेसुकैका मानिसहरूमध्येमा उहाँ अत्यन्तै महत्वपूर्ण व्यक्ति हुनुपर्छ. उहाँले आफूलाई सम्पूर्ण मानव जातिलाई बचाउन यस धर्तिमा ओर्लिआएको एकमात्र परमेश्वरको पुत्र, ब्रम्हाण्डकै श्रृष्टिकर्ता र सर्वोच्च शासक हुँ भनेर दाबी गर्नुभयो.
- आफूलाई जो हुँ भनी येशूले दाबी गर्नु भएको व्यक्ति उहाँ हुनुहुन्नथ्यो भने उहाँ पक्कै बौलाहा अथवा आफूमाथि बढता भरपर्ने घमण्डी हुनुहुन्थ्यो. यसको तात्पर्य इतिहासभरिका ती अरबौँ मानिसहरू मूर्ख बनेका थिए – तिनीहरूले उहाँको झूटो पछि लागेर आफ्ना जीन्दगी बर्बाद गरे भन्ने हुन्थ्यो. तापनि, यिनै मानिस (येशू) द्वारा इतिहासको गति बदलियो र आजको संसारका झण्डै एकतिहाई जनसंख्याले नाममात्रको भए पनि अझै उहाँलाई पछ्याउने निर्णय गरेका छन्. करोडौँ मानिसहरू उहाँलाई व्यक्तिगत रीतिले चिन्दछौँ भनी दाबी गर्छन् र उहाँकै अगुवाई तथा निर्देशनमा जिउंदछन्. यदि उहाँ झूटो वा सनकी (बौलाहा) हुनुहुन्थ्यो भने उहाँले त्यस्तै गज्जबकै प्रभाव पार्नुभयो भन्नुपर्छ.
- आफूलाई जो हुँ भनी येशूले दाबी गर्नुभयो, अनि सोही अनुसार उहाँ मर्नु भएको, बौरिउठ्नु भएको र स्वर्गमा पितासंग बस्न जानु भएको हो भने आज पनि उहाँ जीवित हुनुहुन्छ र हामी चाहिँ उहाँलाई बेवास्ता गर्दछौँ भने हामी ठूलो खतरा निम्त्याउँदैछौँ.
- उहाँ कतै तपाईंको जीवनमा नपुग कुनै महत्वपूर्ण अंश त हुनुहुन्न ? के उहाँ एउटा खास अर्थ दिने तर तपाईंले भेट्टाउनै नसकेको, तपाईंले हराउनुभएको, रहस्य खोल्ने एउटा साँचो त हुनुहुन्न ?

येशूले हाम्रो लागि के गर्नुभयो ?

उहाँ निम्न काम गर्नका लागि आउनु भयो:

१. दण्ड (न्याय) बाट हामीलाई छुटकारा दिन

मानिसको लागि एकचोटि मरण र त्यसपछि न्याय तोकिएकोछ (हिब्रू ९:२७)

मानिसको निम्ति शारीरिक मृत्यु त्यति ठूलो चूनौति होइन. आत्मिक दृष्टिले मर्नु चाहिँ अत्यन्तै भयंकर कुरा हो. आत्मिक मृत्यु भन्नाले पूर्णतः अनन्तकालसम्मलाई प्रेमिलो परमेश्वरबाट अलग हुनु हो. आत्मिक मृत्युमा पुऱ्याउने परमेश्वरको दण्ड भनेको हाम्रो पापको परिणाम हो. तापनि, येशूले हाम्रा पाप बोकिदिनु भयो र हामीले पाउनु पर्ने दण्ड आफैँले भोगिदिनु भयो. त्यसैले, जो उहाँकहाँ फर्किन चाहन्छ, उसले त्यस दण्डदेखि डराउनु पर्दैन.

२. हामीलाई परमेश्वरको प्रेम देखाइदिन

प्रेम यसैमा छ, हामीले परमेश्वरलाई प्रेम गरेका होइनौं तर उहाँले हामीलाई प्रेम गर्नुभयो र हाम्रा पापको प्रायश्चित हुनलाई उहाँको पुत्र पठाउनु भयो (१यूहन्ना ४:१०).

हामी प्रत्येकका लागि परमेश्वरको प्रेम मानवीय समझभन्दा बाहिरको कुरा हो. यो मित्रता, स्नेह वा भक्ति (समर्पित भएर देखाउनु) मात्रै होइन: दुई व्यक्तिबीच हुने सबैभन्दा गहिरो प्रेम पनि यो होइन. यो त परमेश्वरको बलिदानपूर्ण 'अगापे' प्रेम हो, जसले आफ्नो श्रृष्टि – मान्छे – लाई उद्धार गर्नका लागि आफ्नो सर्वस्व दिनुहुन्छ.

३. क्षमा सम्भव तुल्याउन

जसमा हामीलाई उहाँको रगतबाट उद्धार अथवा उहाँको अनुग्रहको धन अनुसार अपराध क्षमा हुन्छ (एफिसी १:७).

दोष मानव सामून्ने विश्वव्यापि समस्या हो. प्रायः हामी पनि दोषी अनुभव गछौं तर केको लागि हामी दोषी छौं भन्ने कुरा हतपत्त थाहा हुँदैन. तथ्य के हो भने पापले हामीलाई परमेश्वरबाट अलग गरेकोछ. पापले

हाम्रो विवेकलाई खल्बल्याकोछ र हामीले दोषी अनुभव गर्ने कारण पनि यही हो. तापनि येशूले हाम्रो पक्षमा त्यो दोष उठाई लग्नुभयो. उहाँमाथि भरोसा गरेर हामी आफूले परमेश्वरको विरोधमा गरेका सबै कामहरूको क्षमा पाउन सक्छौं. अनि हामी परमेश्वरबाट अलग हुने छैनौं, हामी दोषमुक्त हुनेछौं.

४. हामीलाई परमेश्वरतिर फर्काउन

किनभने हामीलाई परमेश्वरकहाँ ल्याउनलाई खीष्टले शरीरमा मारिएर, आत्मामा जीवित भएर, अधर्मीहरूका निम्ति धर्मी भएर सबैका पापको निम्ति दुःख भोग्नुभयो (१पत्रस ३:१८).

मानिस आफ्नै मुलुकमा हराएकोछ. ऊ आफ्नै ठाउँमा बिरानो भएको छ. उसको आफ्नै कृतघ्नता र घमण्डले गर्दा उसलाई उसको श्रृजनहारबाट अलग्याएको छ. उसले आफ्नै घर बिर्सेको छ. ऊ हराएकोछ र अल्मलिएको छ. येशू हराएकाहरूलाई खोज्न र बचाउन आउनु भयो. अनि आफ्नै मृत्युद्वारा उहाँले मानिसलाई परमेश्वरकहाँ फर्किने बाटो बनाई दिनु भएकोछ.

५. परमेश्वरको चंगाई गर्ने शक्ति प्रदान गर्न

हामी पापको लेखी मरेर धार्मिकताको निम्ति बाँचौं भनेर उहाँले आफ्नै शरीरमा काठमाथि हाम्रो पाप बोक्नुभयो, उहाँकै चोटहरूद्वारा तिमीहरू निको भयौं (१पत्रस २:२४).

मानिसको लागि तयार गरिएको परमेश्वरको पहिलो योजनामा दुःख-बिमारहरू थिएनन्, न ता ती उहाँको भविष्यको योजनामा नै छन् (प्रकाश २९:४ मा हेर्नुहोस्). आज तपाईं परमेश्वरको निको पार्ने र छुटकारा दिने सामर्थ्यलाई बुझ्न सक्नुहुन्छ. क्रूसद्वारा येशू हाम्रा कष्ट र दुःखमा प्रवेश गर्नुभयो. यसरी उहाँले हामीलाई पाप र दुःख-बिमारको प्रभाव तथा सामर्थ्यबाट बचाउनु (छुटाउनु) भयो.

६. दुष्टको शक्तिलाई पराजित गर्न

प्रधानता र शक्तिहरूलाई निःशस्त्र बनाई तिनीहरूमाथि विजय प्राप्त गर्नुभयो र तिनलाई खुल्लमखुल्ला तमाशा बनाई दिनुभयो (कलस्सी २:१५).

अन्धकारका शक्तिहरूले मानव जातिलाई अगाध खाडलमा हाल्ने धम्की दिएकोछ. शैतान - दुष्ट अन्धकारको राजकुमार हो. परमेश्वरका सम्बन्धमा मानिसहरूलाई ऊ अन्धो तुल्याई राख्ने प्रयत्न गर्छ. तर शैतान र त्यसका हरेक सामर्थ्यहरूसंग येशूले क्रुसमा सामना गर्नुभयो. आफ्नो मृत्यु र पुनरुत्थानद्वारा उहाँले पूर्णरूपमा शैतानका सबै शक्तिहरूलाई रद्धी तुल्याई दिनुभयो.

७. हामीलाई मृत्युबाट जोगाउन

छोराछोरीहरू रगत र मासुको सहभागी भएका हुनाले मृत्युको शक्ति भएको शैतानलाई मृत्युद्वारा नै रद्धी तुल्याउनलाई उहाँ स्वयम् यसैमा सहभागी बन्नुभयो. यो चाहिँ मृत्युको भयले जीवनभर दासत्वमा फँसेका सबैलाई छुटकारा दिनलाई पनि हो (हिब्रू २:१४-१५)

प्राचीन ग्रीसका महान दार्शनिक अरस्तुले भनेका थिए, "मृत्यु अत्यन्तै भयंकर कुरा हो, किनभने यो सबैथोकको अन्त्य हो." तर क्रिश्चियनहरू 'काल' सित डराउँदैनन्, किनकि उनीहरू येशूमाथि भरोसा गर्छन्, जसले मृत्युमा प्रवेश गरेर पुनरुत्थानको शक्तिद्वारा मृत्युलाई तोड्नु भएकोछ.

८. हामीलाई पुनरुत्थानको सामर्थ्य दिन

किनकि यदि उहाँको मृत्युमा जस्तैगरी हामी उहाँसंग सम्मिलित भएकाछौं भने उहाँको पुनरुत्थानमा पनि हामी त्यसरी नै सहभागी हुनेछौं (रोमी ६:५).

यसको तात्पर्य हामीले परमेश्वरको पुनरुत्थानको शक्तिको अनुभव गर्न मृत्युपछि पनि पर्खिरहनु पर्छ भन्ने होइन. यो कुरा हामी अहिल्यै पनि थाहा गर्न सक्छौं ! परमेश्वरको सामर्थ्यबाट अलग रहंदा हामी आत्मिक रीतिले

दुर्बल हुन्छौं। कुनै पनि कुराहरू संचालन गर्ने क्षमता हामीमा हुँदैन, हामीले सामना गर्ने हरेक दिनको त कुरै छोडौं। तर परमेश्वरले जुन सामर्थ्यद्वारा येशूलाई मृत्युबाट ब्युँताउनु भयो, त्यही सामर्थ्यमा हामीलाई पनि उहाँ चलाउन चाहनु हुन्छ (एफिसी १:१८-२३ हेर्नुहोस्)।

प्रार्थना

सर्वशक्तिमान परमेश्वर, येशूले मेरो लागि यत्ति धेरै गर्नुभएको रहेछ। यदि साँच्चै येशू परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भने र उहाँ संसारको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भने म उहाँलाई व्यक्तिगत प्रकारले चिन्न-जान्न चाहन्छु। मेरा आँखा उघारी दिनुहोस् र मलाई सत्य देखाउनुहोस्। येशूको नाउँमा विन्ती गर्छु, आमेन।